

Проте для того, щоб досягнути належного рівня фінансової грамотності, ми повинні передусім здолати відверто пасивне ставлення більшості українців до створення власного добробуту і сформуванню у наших співвітчизників філософію «опори на власні сили», завдяки якій кожен громадянин зможе досягти фінансової незалежності та зберегти її упродовж усієї життєдіяльності. Кожен українець має зрозуміти, що фінансово грамотна людина – це сьогодні не лише престижно, але і вкрай необхідно. Адже бути фінансово грамотною особистістю означає вміти управляти власними грошима таким чином, щоб забезпечити собі і своїй родині фінансову незалежність за допомогою тих інструментів, які з'являються на ринку, і тих навиків поводження з грошима, які допомагають зберігати і примножувати багатство, котрим володіє людина. У кінцевому підсумку, належний рівень фінансової грамотності населення сприятиме стрімкому підвищенню рівня життя громадян, ефективному розвитку економіки та підвищенню суспільного добробуту.

Список використаних джерел:

1. Соркін І. В. Методологічні засади розроблення стратегічних документів щодо фінансової грамотності. *Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики*. 2013. Вип. 2. (15). С. 281–289. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Fkd_2013_2_40.

Левчук Мирослава Василівна

*Головний спеціаліст відділу економічної діяльності Головного управління
Держпродспоживслужби у Волинській області*

ВНУТРІШНІЙ ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЮ

Під формою державного фінансового контролю необхідно розуміти конкретну формалізацію прояву контрольних дій. До видів державного

фінансового контролю віднесено безпосередньо його ключові ознаки по відношенню до підконтрольного об'єкта – зовнішній та внутрішній. Контрольні дії можуть мати два спрямування щодо об'єкта контролю: внутрішнє, коли суб'єкт контролю є одночасно і його об'єктом, тобто місцезнаходження цих елементів збігається, та зовнішнє, коли суб'єкт контролю за ідентифікацією не збігається з його об'єктом. В суб'єкта контролю можуть одночасно проявлятися й ці два види контролю: 1) зовнішній, коли контрольні дії спрямовані ним на об'єкти контролю ззовні власної системи; 2) внутрішній: контрольні дії спрямовані на власні підрозділи чи підпорядковані об'єкти контролю [1, с. 95].

Внутрішнім контролем вважається комплекс відповідних заходів, що запроваджується керівником для того, щоб забезпечити дотримання законності та ефективності використання бюджетних коштів, особливо за цільовим призначенням; управлінський контроль, покликаний допомагати керівництву в управлінні і виконанні завдань органу задля підвищення ефективності та результативності, а також зниження витрат [2, с.944].

У відповідності до Бюджетного кодексу України внутрішнім контролем вважається комплекс заходів, що застосовуються керівником для забезпечення дотримання законності та ефективності використання бюджетних коштів, досягнення результатів відповідно до встановленої мети, завдань, планів і вимог щодо діяльності розпорядника бюджетних коштів і підприємств, установ та організацій, що належать до сфери його управління [3].

Метою внутрішнього контролю є забезпечення достатньої впевненості керівництва бюджетних установ у досягненні належного рівня економії, ефективності і результативності відповідно до завдань органів; достовірності фінансової, статистичної і управлінської звітності; у виконанні встановлених законодавством та керівництвом норм і правил; належному захисті активів від втрат. У загальному вигляді внутрішній контроль – це управлінський контроль, який допомагає керівництву в управлінні і виконанні завдань на постійній

основі, тому внутрішній контроль не повинен розглядатися як окрема система органів державного і комунального сектору.

Внутрішній фінансовий контроль повинен базуватися на певних принципах, серед яких: достатність законодавчо встановлених повноважень для контрольних органів гілок державної влади; об'єктивності органів загальнодержавного фінансового контролю та гласності їх діяльності; невідворотності покарання за порушення податкового та бюджетного законодавства; планомірність в системі добору об'єктів фінансового контролю, заснованій на циклічності (періодичності) перевірок; консолідованої взаємодії органів загальнодержавного фінансового контролю, здійснюваного у формі спільних перевірок, інших організаційних формах тимчасового характеру як по лінії однойменних різнорівневих органів, так і по лінії різнойменних органів, що функціонують на одному рівні - державному, регіональному, муніципальному [4, с. 191].

Бюджетні установи, які фінансуються з державного або місцевих бюджетів, під час проведення внутрішнього контролю повинні мати за мету не тільки порівняння здійснених видатків з отриманими доходами, але й пошук ефективного та цільового використання бюджетних коштів, а також здійснення контролю за видатками.

Список використаних джерел:

1. Труш І.Є. Державний фінансовий контроль в умовах економічних трансформацій. Причорноморські економічні студії. 2017. Вип. 14. С. 141-144
2. Вареник В.М., Кочкова А.В. Побудова системи внутрішнього контролю та її впровадження в діяльність бюджетних установ. Глобальні та національні проблеми економіки. 2017. Вип. 20. С. 941–945.
3. Бюджетний кодекс України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 50-51, ст.572

4. Собкова, Н. Д. Необхідність фінансового контролю в процесі планування місцевих бюджетів в умовах трансформаційних зрушень. Економічний аналіз. 2013. Том 13. С. 188-193

Лотоцька Наталія Зіновіївна

*Головний спеціаліст відділу обробки даних демографічної статистики
управління обробки даних та соціальної статистики
Головного управління статистики у Тернопільській області*

СТАТИСТИЧНЕ СПОСТЕРЕЖЕННЯ МІЖДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЇ У ТЕРНОПІЛЬСЬКІЙ ОБЛАСТІ

В умовах швидкого зростання міжнародної мобільності населення України, що відбувається за напруженої внутрішньополітичної й економічної ситуації і також закономірного для доби глобалізації наростання світових міграцій, підвищується значення регулювання міграційних процесів, надання їм організованого, безпечного та неконфліктного характеру.

Відповідно адекватна державна міграційна політика необхідна, з одного боку, для мінімізації зумовлених міграцією ризиків, а з іншого - для використання значного позитивного потенціалу цього процесу в інтересах розвитку держави.

Міграційна політика є реакцією уряду відповідної країни на конкретні особливості, виклики і загрози міграційних процесів. Оскільки міграційним процесам властива асиметрія, міграційна політика держав є важливим фактором посилення або пом'якшення цієї асиметрії [1, с. 9].

Існують різні критерії класифікації форм і тенденцій розвитку зовнішньої міждержавної міграції. Зовнішня міграція поділяється за своєю суттю на стаціонарну і трудову.